

הַלְכָות יּוֹם טוֹב סִימָן תְּקַטֵּז

ביאורים ומוספים

שנשלחו לו היה טוב יותר, שכן יש להחש שמא החליפו הנברוי בדבר גירוש ממנה.

סימן תקetz

דין איזה דברים מתרים לשלהם ביום טוב

[משנ"ב ס'ק א]

לענין לדורזון). ואפלו רוך רשות קרבנים⁹⁴ וכח, יכול לשחתם לצרעה יומתובב⁹⁵.

(1) ואף שאסור לחתת מתנה בשבת ויום טוב [ומשום שדומה הדבר למקה וממכה], כתוב לעיל (ס"י שו ס'ק אל) שכשהוא לצורך שבת ויום טוב הרוי זה מותר, ונקט המג"א שם (ס'ק ט) שכן מותר לשנות דרורן ביום טוב.

לענין החitor לשולח תפילין ביום טוב [המבראו בשיער להלן (ס"ג)], כתוב להלן (ס"ק יב) שכון שהוא שמנת וטהנה במנה שימושה דורונת לחבירה, הרוי וזה צורך שמחות יום טוב.

(2) ואם הם משאות גודלים, כתוב החושע לעיל (ס"י תקי ס"ח) שלא ישא אותם ממקום למקום נאכל מזוחית לווית או מבית לבית באותה חצר כתוב הרמ"א שם שמותר בכל עניין] בדרך שהוא עושה בחו"ל, אלא צריך לשנות בזרעאתם באופן שזיהה מובה שימושיהם לצורך יום טוב

(3) והותר זה, ביאר הערך השלחן (ס"א) שהוא חזק כי שיש עדין שhortot למקל לישות ולמליח ולבשל, שאם לא כן הרי אינם ראויים ליום טוב. ומה שהתר השווי להלן (ס"ג) לשולח תפילין אף על פי שאין ראיות ליום טוב, ביאר הערך השלחן (ס"ד) שהוא משומש על כל פנים בחול מוכנים הם להנחת מדי, מה שכן כן בהמה [שאינו יכול לשוחתת] שאינה ראוייה במתות שהיא, וכן אסור לשולחה [וכען זה ביאר המשנ"ב להלן (ס"ק יג) לענין תבואה].

[שעה"צ ס'ק ג]

בטה שמקפקק נאלה נבה דאיינו דקה לסתה⁹⁶.

(4) שדרעת האיר (ס"ק א) שיש לחלק בין מיחוס טהינה שהיא מלאכה והארה ביום טוב לכל תבואה שחיה, בין מיחוס טהינה שהיא מלאכה המותרת בהמות אחורות שאין עומרות לנור ולדורות.

[משנ"ב ס'ק סח]
ולא שן קכא למגנו שכא יאמר לו לעכו"ם לקבאים⁹⁷ וכו', אבל אם המשלחן היה יוציא שלא גיע עד יומתוב להמקבל⁹⁸ וכו', בין שענשה אסור בשבייל⁹⁹ וכו', אין לקבל מטהו אלא אם כן קתימת בחותם, ועל דרך שנתקבאר בירעה דעה סימן קיח¹⁰⁰.

(94) מקור דבריו הוא מדרבי המאירי (ביצה כה, א ר"ה וש"ז שמחדר), ובביה"ל לעיל (ס"א דיח וויש) כתוב בשמו שאל לרשי"ז עיקר טעם האיסור הוא משום יאמיר היישר ללבוי לעשות שבילו מלאכה, ואם כן בעינינו גם לדעת רשי"ז יש להתריר ו/orה במעשה מהצעה"ש על מג"א ס'ק קו דיח וכ"ל].
וטעם נוטף להיתר, כתוב בהගות רע"א (על מג"א ס'ק ט)
שכיון שאין הנכרי עשרה את שליחותו אלא בשביל המשלח שיתן לו שכורו, ולא בשביב המקובל, משום כך נחשב המקובל כמו שלא הובא בשביב, שמותר לו אף ביום טוב וככ"ל בשוע"ז (ס"ה).

(95) ולענין האיסור לעשות כן, ראה בשוע"ז לעיל (ס"ר רמז) פרטיו דינים זהה.

(96) ומטעם זה, כתוב החושע הרב (ס"כ"ב) שהוא הדין שאסור אף לבני ביתו, ובכ"ל בשוע"ז (ס"ה).
ולענין מי שלחה לחבירו בעבר שבת [בחירות] רבר מאכל כדי שיאבלנו בשבת, כתוב המשנ"ב לעיל (ס"י רמב"ס'ק ד) שלא יאכלני בחול [וראה מה שכתבנו שם פרטיו דינים זהה].

(97) מפני שבאייסור דרבנן די בחותם אחד, ובאסטרור דאוריתא צריך חותם בדורך חותם [וזראה בטיז שם (ס"ק א) ובשיר שם (ס"ק ד) פרטיו דינים זהה]. וככתוב הקב"ה החיצים (ס"ק קלט) שלפי זה אם הביא הנכרי דינים שאין בהם סנפיר וקשה איסור לאוכלם אלא אם כן הביאם בחותם בדרכם, אבל בעינינו שאין זה אלא משומש איסור מוקצה די בחותם אחר, ואם אינו בחותם, יינחנו הנכרי במקומות משומר ולא יגע בו היישר אל עד הלילה.

[שעה"צ ס'ק פח]

ולית לה ריעוטא¹⁰¹.

(98) ובטעם הדבר כתוב החושע הרב (ס"כ"ד), שכן שמעיא אותו טוב ויפה כמו שהנידו אצל הנכרי, אין להחש שהנכרי החליפו באחר, שהרי אין לו שום הגאה מחליפין אלו, אבל בעינינו שמקבל הדורון אין יודע ומוכר מה שיגר לו חבירו, וותכן שהדורון

כלת בואר האולה

(סח) למי שהובא בשכilio לאקלם, (טט) לאכל אסור לכל ישראלי לטלטלם חוץ לארכבע אמות או חוץ ת שט בירכיא לעיר הנקפתה חומת או חוץ למכאן שידוש שחקף חומת לדינה : הגה (ע) ודזוזא שחיה (יט) רעמו מאהמולו, דלית בה אטור עקצתה, אבל אם לא קנה עליו ועתה מאתמולו, (עא) אפריל-גבך דלית בה אסור חומיקן (עב) אסור משות פקצתה, דבל של ישראלי פריך בכנה מפנוד יומן ואכלו למי שלא הובא בשכilio אסור (בי) בשם השות והוטבאי :

הלבות يوم טוב סימן תקמו תקמו

תקטז דין איזה דברים מתרים לשלחן ביום טובל, וכו' ג' סעיפים :
א' מער (א) לשלחן לחרבו ביום טובל (ב) בהמה חייה נערת, אפלו (ג) חיים, ויונת שבענים וטלחות (ג) וקטניות, ובכח כל

בואר הייטב

יודע שליך בשחת או בזום-טוב אסור, עמ"א: (ט) דצמו. זיל קההשיג על משא ביה ומרתן כל קשיותו שלן]. אם באו לו כב"ז בשם קילשינא, ר' וא ר' דסידר ורב שהובא מהוזן גוזרים וצ'ר בפרות איזי, אבל אסור לאם יישן אסורים כולל דקאניטים של עריך שטחים סבילים מדען, דשל ישראלי עריך בפן אבל שמן חוץ למוחות הקזחן שטחים דקאניטים שטחים טובים קריים של איזי איזי מכה, נכליל ושי' סיפון תקתו ס'ק' ז' פטב ולא קייל גן ומperf ביה, ע"ש, כי' ר' טמ"א, ע"ש. עין ק' אליה ונעה

משנה ברורה

מקבר שפאו מחוץ לפקחים שפוך לאקלן אפר-על-פי שלא קינה רעטו צ'לו, ואין לאסר אלא בינה לו ליטראל עצמו פרות חוץ שניך באן הינה: ט (סח) למי שהובא בשכilio. ולא שקה הכא למונר שטא לאמר לו לעפורים להבייא, ד' כל זה במביא העופים פרותיר בשכilio יישראלי, אבל הכא (פ) אין לעכו"ם זה שום שיכות וփרות לישראלי ורק שליחות דישנא אל קאה הוא דעכיה. ובתחבו פסיקתים, וכך זה דנאה בנתעב העופים בירעה, (ט) אבל אם המשליח קינה יוציא שעלא גיזע עד יומ-טובל להמקבלו⁹⁵, ברוי זה אסור באכילה למי שהובא בשכilio, ולעכבר בכדי שישמשו בין שניותה אסור בשכilio⁹⁶. ובתחבו צד, דאלפלו בונחצבב דמפר, מכל מקום אם הדורן הווא בקר שיש במנו מוקבר או דאים שיש קבינו טה שאכוד הימים, (טט) יש לחש שפה החילית עפורים בגורוע מטהנו שנקלטו או שנגוזו אצלו הימים ביום טובל, ואין לקבל מטהנו אלא-אטרכן חומות בוחום, ועל דורך שפכאר ביזוחה-דרעה סימן קיח⁹⁷: (טט) אבל אסור לכל ישראלי וכו'. פשי' בסעיף ה: (ע) ודזוזא שחיה דעטנו וכו'. ורזה לומר, שהמקבל דע שיעיג לו דורון מפלוני וסוכר על זה: (עא) אפר-על-גבך דלית בה וכו'. פרוש, (פנ) דלייא לא מסיר משות בא מהוזן למוחות פון ראן לתכלה שום שיכות לישראלי סקקלל, ובכ"ל. (עב) אסור משות פקצתה. ורשות (ט) כאה אקו"ם לקלל בינה דלא שקה ביה וחאה, דקאניטים לא הקיום, קוזמת הקטנים קינה לתקנוקם בינה לתאכילים לו, ומצד המכבל ליקא פקצתה, דלא יהא אילא פרות

שער חזון

(טט) פאייר: (טט) אקו"ם, ומכל מקום כתבו דישנא שוניה מעביבים-טובל דס' שיש גמינו במקטר והפקידי פיר עפ"ם, ספר למלר לחם כפץ ותלהפ"ש בו אף שאנינו כפר הייטב אם וזה שהפקיד אצלו, לא הפקדק ריעיטה שהמלח בואר שולקט ביטוטוב, מאסר שפצעו טוב ור' נזח פמו שחונית ולית לה ריעיטה⁹⁸: (טט) פשוט, ולהקם דחק עצמו בספר פטה-יהודה, ויזן שם שאמ' ווא דוחיה לח' בסוף דבריו, (טט) ט"ז פאמטר-קדרכי גונדר-שלום ועוד אקו"ם: (טט) ט"ז בסיפון תקתו, אין שם. וביתמאר הבא צינען לדזרני מהברוי קורטבאים. ויזן בסיפון תקתו בסוף בסיפון בדרכו ט"ז: ומכל מקום לרבה ילבוב הרכמי קנסיאן, דבנן ר' ואיסא אסור מפקחת והפקה דבהתוות ארכוריות בסיפון תחצ' צער ב' ולאג'ת דצמ"ג, אקו"ם, מלהס מוקב איקא. שפנ' קדרולית דבנא אס' אמרת שבקהה קבוקה חוץ למוחות, צאל-ברקן מוקה דקאניט אסור הורחן לא כו' אקו"ם, אלא דבנן דלא שקה פקצתה, שפנ' הקשה בדרכ' בה זהה לשונו. ואם חאמר, קבאה מוחן למוחות פקוני מה לא פסוך קשות פקצתה, דכא ויזאי אין דעתו של ארט עליי כן ספקם? וועקר בפערת מושחות לאוון פפרות, הילפ' לא אל עלייהו דרי' פקצתה פל ופרקון לישראלי חיה, ער פאן לשונ: (טט) פג'א-ברוכת. ויזה לי דאך וועל דמחמד שטט נגען בעמאות מרונות חוץ למוחות, פה שאנין פןeca, ועריך עיין צח' שגען בונה, ועריך עיין. ובאמאייז בבדא גסבון דלא שקה פקצתה, שפנ' הקשה בדרכ' בה זהה לשונו, ואל כפלו כלוחות אינו מוקב איקא, שפנ' קדרולית דבנא אס' אמרת שבקהה קבוקה חוץ למוחות, צאל-ברקן מוקה דקאניט אסור הורחן לא כו' אקו"ם, אלא דבנן דלא שקה פקצתה, שפנ' הקשה בדרכ' בה זהה לשונו, ואל כפלו כלוחות אינו מוקב איקא, שפנ' קדרולית דבנא אס' אמרת שבקהה קבוקה חוץ למוחות, צאל-ברקן מוקה דקאניט אסור הורחן לא כו' אקו"ם, אלא דבנן דלא שקה פקצתה, שפנ' הקשה בדרכ' בה זהה לשונו, (טט) פג'א-ברוכת. ויזה לוי פג'א-ברוכת וצטוקים שחצלו לוג' לבשען, כראיתא בגטרא. פה שאנין פןeca, ועריך עיין צח' שגען פפ'א-תישך שפושמע לאטאניה מעה לנטף: (טט) וקאניט וצמ"ג וঔג' פטוקם: (טט) קאניט: (טט) על-תישכת נטהה שפקפק טאלאה וטהה דאיינ' דזונ' לא-טנטילאי, גאנטנ, ס' גאנטנ'ים וועל גאנטנ' בחדושלמי דעם' פרענגלת עוקרת לא-איליאן אם לא שעהו בירקיא ברי' לנעל ביצים:

הַלְכָוֹת יּוֹם טוֹב סִימָן תְּקַמּוֹ תְּקִיוֹ

באר הגולה 278

(ד) יָאַבֵּל לֹא תְבוֹאָה, (ה) לְפִי שְׁמַחֲרַת (ו) טְהִינָּה שֶׁהָיָה מְלָאָכָה הַאֲסֻוָּה בִּזְמַעַט: בְּכֶל דָּבָר שְׁמַחֲרַת לְשָׁלֹחַ בִּזְמַעַט לֹא יְשַׁלְּחֵנוּ (ו) בְּשֻׁרָּה, דָקִינוּ שֶׁלֶשֶׁה בְּנֵי-אָדָם אוֹ יוֹתֵר (ז) זֶה אַחֲרָה נוֹשָׁאים בְּלָם מֵין אֶחָד, יָאַבֵּל אָם כֹּל אֶחָד נוֹשָׁא מֵין אֶחָד. (ח) מִתְרָא: גַּם מִשְׁלָחִים (ט) בְּלִים אֶחָד עַל פִּי שְׁאַלְמָם פָּפּוֹרִים, וְשַׁהֲמָם רָאִים לְשָׁעֵן עַלְקָמָם, וְאַפְּלוּ יְשַׁבְּהָם בְּלָלִים. (י) אָם קְמָם קָשִׁים. (יא) יְוַמְּשַׁלְּחֵין תְּפִלְוָן, (ו) בְּיַוְן שְׁרוֹאוּנִים לְגַנְגִּים (ו) בְּחָלָל: הַגָּה וְכֹל בִּזְוֹא בָּהָה אַפְּלוּ (יד) דָרָן רְשׁוֹתִים-כְּבָבִים (טו) מִתְרָא לְשָׁלֹטֵן (כ'':)

ב טור קשים ורמביים
 (אכדי) סראַויש' ב גט
 בעניאָ ד פְּסִימָן
 ולוֹ נְצֻפָּא וְנוּמְבָּשָׂר
 בעניאָ ה פְּסִיקָה לְקָרְאָה
 ה אַלְפִּיָּה פְּסִימָן וְפְּסִימָן
 בעניאָ ייֵּד, וְעַזְן
 בְּגִוְּזָה דְּבָרָה סְפִינְן שָׁוָן
 ז אַבְּסִידָה קְבָּרָה

תקין באיזה אופן מטר ללח ביום-טוב מן החגוני מני מאכל, ובו ד' סעיפים:

א' אלומר לחייבן לחתת לו ביצים או אגוזים או שאר מיני מאכל ומשתה, דיןנו בקובעוט במו בשבת
 (א) (כמו שעשנבראר לעיל פירן שכ' סעיף ד') ואמ' הו אינט' יהודין, אסור לקח מפנו דבר שבעמינו במחרבר או
 שעבמינו מחרבר צירה, אלא-אם-פין נבר בהם שלא נלקטו ושלא נצודו הימ', וכן לא יקח מפנו ביצים שלא
 נולדו הימ', אבל דבר שאין בו ממשום קחבר ולא פשום איזה ולא משום נולד מפדר לך מפנ' (ב) יאכלו
 והוקא הימ' (ט) מחוץ לתחום, וכן קפפה שנטפן סימן (ג) בעריר (ט) שונקה איגנס' יהודין (ד) מפדר

א' משנה ביצה כ'
ב' קראיש שטן ב'
פנ' ג' קראיש ע'
מעבדא דמיהו
ערובין כי זכר
וזכר נס פ' ז'

בנשׁוֹן. גַּל דָּאָפֶל בְּחֵזֶר אָסָר, מִא': (7) זָאָז. ובישׁוֹשׁ פֶּקֶד דָּאָפֶל:
בערוביא סותה וְגַם מילינ שיד בערוביא ואסורה באיז':
מחוזן. כי' שלא בשבל יושאל: (3) שְׂעִיר. כתנו שרב קלוחין בת
זקמה הס איז'. אכל אם רוב לזרחים בת זקמה הם ישנאל, ודאי אסורה
בקמח אמר' ביז' שנטון מאהמלו, ט'ו. פְּנִירְיָל סְסָמֶם קַמְפָחָן קַעַיִס

(3) טהירבה. אף דבפ"ר לעשיות מכם פ"שיל מ"מ עקר קרבנה שפ"ת לטהירנה. ראה עשוים טראיים למאכל אסורה וכן פרש רשי'ל וכו' ט"ז: לעניין קלה אין לנו נ"מ מזה. אבל כהו און שלוחן תנוראים און קנו דעך ר'ה. וקטטלול שדי לכ"ע, ואון און לש התיר ערך לאן משחנן ספל מה שאנו מפאה, ע"ש: (2) בשורה. דבוחין קמו שמולקה בקידר

מְשֻׁנָּה בְּרִידָה

הספדים שטהור לשלוחם בקבשתינו כיון שרואין להחולב בהו:
שאשניר להחזיא שם זכר ב' **ביומ-רטיב** כל שאנינו אדריך לו ואינו מוציא
לאלא לאןך חל, במו שתקבאהר בסיפין תקיה, מכל קוקם פיזין
שהוא נהנה ושם במה שמשעל מה דורותות לחבראות^(ג), והוא זה ערך
שמחת יום טובו: (*יג*) פהלו. לאפוקוי רבבאה שטហאר למעלה לאstor,
דאפלו בחל אינך ראייה לקנות כלא טחינה: (*יד*) גוך
ששורת-הרים. כדלקמן בסיפין תקיה דקהפר הושאה ביומ-טוב
צץ-שעניא ציך לתליך עלהא: (*טו*) מקר לשלוחן. סקאייר היבא
בבשוש וירושלמי דאיין לשלעל פקסיטין של הקב' ביוים-טובו, ואפלו בשל
מאנגען שם, **אכל קשייה** מגבאת קשם קרייך'א"ו ובאוור זרווע
 הנטיגו שטהור לשלוחם בקבשתינו כיון שרואין להחולב בהו:

(ד) אָכְל לֹא תְבֹאָה. בֵין חֲטִים או שָׁאַר מֵץִי תְבִיאָה וְאַפְ-עַל-כָב
דְּחַטִים רָאוּין לְשֻׁשּׂוֹת מִן קָלִיּוֹת או אֶזְהָה מֵץִי תְבִשְׁלֵל, מֶלֶךְ מִקּוֹם
בֵין (ה) דְּסַמְקָנָן עַמְדָה לְטַחִיבָה וְטַחִיבָה אַסְגָּה בְּיוֹסְטָבוֹ, גְּרָאָה
(ו) בְּהַלְכָתוֹ שְׁהָאָה לְצַדְקָה הַל יְחִידָה קְמַתְעָפָק קִיּוֹמִיטִיזָדָה לְעַזְקָה חַל
וְאַסְכָּרָה; וְמַתְעָם נִהְיָה הַסְּקִימָו (ז) כָּהָא אַקְרָנוּנִים דְּאָסְרָה לְשָׁלָס אַפְלָו
בְּמִקְוּם שְׁעַשְׁרָה עֲרוֹבָה: (ח) לְפִי שְׁאַמְפָרָה תְּצִבָּה. אַפְ-עַל-כָב
דְּשַׁעְוּרִים מִזְנָן לְבַהֲמָה בְּלִי טְהִרָּה, (ו) מַכְלֵל מִקְוּם גְּבָן וּמַדְוָה
לְטַחִיבָה לְמַאְכָל אָדָם. אָכְן אָם חֲבָרוּ צְרוּקִים לְפָנֵן תְבִיאָה
לְבַהֲמָתוֹ, (ט) מַפְרֵר לְשָׁלָם לוֹ בְּאַקְוּם שְׁלָשׁ אֲרוֹבָן גְּדוּרִי שְׁלָאָן כָּא
מִשְׁׁוּם אָסְרָה הַזְּאָהָה, דָּקָא בְּשִׁבְלֵל בְּהַמָּה אָסְרָה לְהַזְּאָה, בְּדָלְעֵיל
קְסִיפָּן תְּקִיבָ פְּעִירָה גְּבָנְיָה], נִישָׁ מְחַמְּרִין (י') פָּמָקָה:
ב (ז) בְּשֻׁנְחָה. זְרֹעַשָּׁא מַלְקָא וְגְרָאָה קְמַלְיכָו לְמַכְרָר בְּשָׁוֹק. אַפְלָו
דָּרָךְ (ט) קְבּוֹי הַמְּעַמְבָּת אָסְרָה לְשִׁלְמָה: (ז) נֵה אָסְרָה זָה. לְאַפְוּקִי
בְּשְׁהָאָה בְּעַרְבּוֹבָא דָלָא מַקְרָן בְּשֻׁנְחָה. (ו) וְלֹשָׁן כְּנֵן תְּפָסְקִים דְּסִינְאָה
לְחוֹדָה דְּכָבֵל פְּנִי אָסְרָה: (ח) מְטוּרָה. דְּעַל-כָּל-פְּנִים לְאָתֵי לְכָל מַין כֵּי
אָם אַשְׁ אָקָד: ג (ט) בְּלִים אַפְ-עַל-פִּי שְׁאַיְינָם תְּפָרָרִים. דְּעַנְעָן
בְּגַרְדִּיסָּה, (ו) אָכְל לְאָמַנְעֵל שְׁאַיְינָן תְּפָרָה, (ז) שְׁאַיְן בְּאַתְּמָן בְּוֹבְחָל
כִּמו שְׁרוֹאָה בְּלִי פְּרִיבָה: (ט) אָם הַמְּקָשִׁים. קְעַנְעָן שְׁאַפְרָה לְשַׁעַן
אַלְעִין, כְּמו שְׁקַתְוָב בְּיוֹהָרִיךְזָה סִיקָּן שא, עַזְנָן שָׁם: (י') וּמַשְׁלִיחִין
פְּבָלִין]. רֹזֶה לּוּפָר, בְּשַׁהַן (ז) קְפִיזָן וּמַפְתְּגָן בְּלִעְצָרָן, שְׁמַן
רָאוּין לְהִיתְרָת נָאֹות בְּנֵן בְּחָל: (ו) בְּינָן שְׁרָאִיִּים וּכוּר, אַפְ-עַל-פִּי

שער הצלב

(7) פגיד-מ'שנה: (ב') קראי ללבוש, והח' מ'דים שתב שפַע מפלשׁ גאות גם מפרק ללבוש ואמדי דעפָן טעם דמ'יחי שהאה
לצ'ך לו, וכן הקבאים לירא ספר גמ'ר-שלוט ומי'דים ביה' מאיד, קרא בטה' ותנו' אברכה. ומה שכתב הפען-אברכה קטעים כי'ם של שלמה בשום הוזאה
מראשות לרשותה, תקחו עלי' האליה רבה ובית' מאיר, דילמא: (ט') פגיד-משנה: (ט') פגיד-מ'שנה: (ט') טיז ושלוח-מ'ץ-ישרים ותהי' אדים: (ט') אלה רבה וגשר-שלוט. ולצ'ך
נראה דיש להקל, ובלאו היכי רשות הרש'יא כה'יר' לפסק קרב' טבש'ין. ותבן או שחת בודאי יש להקל לשולט, דעם צומדרן רק לבהתה. ואפשר עוד,
דבוגנונג ר' רב' שבלה' שועל עמד ליטושים ולא לטagle' אדים אפ'עד ריש' להקל, ואידר עין: (ט') והנה שעה'א-אברכה קטעים קמ'ב דאפה'ו בפ' cedar אסחד, אבל כל מה
אפרזונים מפקקון על זה, אין' בספר תופת-ישת'ת פ' עיר' יא והו'א בחרושי כב' קיבא איגר בענטה, וכן א'ר'י-מ'דים משמעו דהאה מקל פ'הו וכ'ן
טה'בר'. עין' שם, ר'ך נר'מ'ץ-אברה'ל קיש'ב קשות חותמת-ישת', מטל' איקום אם חיא' לא'צ'ך יוש' להקל: (ט') מגן-אברכה קטעים רשי'ל' ובן' כ'ב' קאליה רעה,
אכן בר' של' לחקר פ'עה'הו אה' אחר זו אפ'לו' בושלה'הו טיעים על' קורי' שלשה'ה בני' אדים, ואין' להקל בשלשה'ה מיקם קע'ה'ם פ'י אם ק'ש'ה'ם קער'בו'הא, ור' שעת' נעל'ה
רעה' להקל בשלשה'ה פיעים עצ'ידי' של'עה' בבר' אדרם בכל גווני: (ט') אמ'נא ופוקחים: (ט') הינו אפ'לו' היכי דגנ'ט בספי' עינ'ה תפינה שאינ'ה קער'אוין, גמרא.
ופ'שען ברכ'ה לא מקיל'ן בפ'ני טרא'ה לחשען עלי' במו' ל'כ'י בקנ'ים שה'דר'ה ל'בצ'ין פרח'ו ולשען עלי'ם: (ט') עב'זת-ה'ק'נ'ש ל'ונש'יא, וה'ק'א בא'לה ר' רבה
ואל'הו זוטא. וטעתה הקפות נזכיר בספר פה'י-עו'ל'ם ש'עט'יקו'ה האלים, ול'יא: (ט') פוקחים: (ט') קב'אר לעיל בימין תקתו סעיף ו: (ט') טיז ורש'יא:

הלוּכוֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקַטּוֹ תְּקֻיָּה

ביאורים ומוסיפים

ונאף ביום טוב גודר אטו שבוטן, ולכן הריהם מוקצים מחמת גופם שאסור לטלטלם אפילו לצורך גופם.

סימן תקיין באיזה אופן מטר לפקח ביום טוב מן סחנוני מיini מאכל

(משנ"ב ס"ק א)

כמו שנטבאר לעיל וכיוון).

(+) שכותב שם השווי' שמותר לאדם לומר לחנוני شيئا' לו דבר מאכל רק אם אין מכיר לו שם דמיים וולדעת הרומי'א שם לא נاصر אלא בשימוש סכום דמיון ולא סכום מידה ולא סכום מניין. וכן מעצמא לענין מכירות בהמה ענשודה ביום טוב ונמצאה טהורה. שכותב השווי' לעיל (ס"י תזוז סי' י) שמותר למוכחה לנכח בדרך שחתייח מכירה לישראל, רוחית שלא שקול ולא זורר סכום דמיים ואם איןנו מאמינו ייח' ממו'נו (ובזבז). וכותב המשנ"ב שם (ס"ק נב) שרווא הדין ברכמה בשעה במקום שאין מנקר לך את האחרות. שמלצלו לכל צורך שהוא נזהביה התרומות הדשן (ס"י ט ראה לדעה זו מכך שימוש חפץין חפץין ביום טוב), או שדין כבלי שימושו או מוקומו. וראה מג'יא שם ס"ק יא, שדעת התוט' (שבת ס, א דיה לא) הוא שvak שטאילין דין כבלי שימושו רוך לצורך גוף או מוקומו. מכך וממכר אלא בשישוראל הוא הקונה ומה שמות שמחות זם טוב.

(משנ"ב ס"ק ב)

דמסתק' מא בשבייל עכו'ם הובא לו¹²).

(+) ואם הביא הנכרי עבר עצמו גם עבר ישראל, כתוב בביה"ל לעיל (ס"י רשות ס"ב דיה ואב) לגבי נכרי שעשה מלאכה בשבייל עצמו וגם בשבייל ישראל, שנחלקו אחוזנים אם אסור ליהנות ממנו, בין שמי'ו עשוה גם בעבור ישראל, או שהוא מותר ליהנות ממנו, משומש שהשעיר הוא מה שעשוה בעבור עצמו נזומייל להרעה זו אפיק' בשוחזב הם ישראל. וכיום, שaku שטראה מדברי הרמב"ם שאסור בו, מ"מ הסוגnek להקל בכך אין למחות בידו.

(משנ"ב שם)

אכ' בעד שרביה ישראלי או תזיה, אסור לך מפני, דמסתמא בשבייל יישגאל הקא¹³).

(+) וכן ביאר לעיל (ס"י תקתו ס"ק ס) בענין זה של נכרי המביא לעיר שהוא מזכה ישראל ולהזחנה נכרים, והויסוף, שיש' שיט' ישראלי [ראה בשעה'ץ שם (ס"ק טע)] ע"ח שלטעם זה יש להקל שעון צריך להמתן בכדי שיעשה, אמןם כרב שטהותם הראשון הוא עיקר.

(משנ"ב ס"ק ז)

דמסתמא מנקזה ליכא¹⁴).

(+) ממה מבואר בשוע' אין שכן לאסור קמח שנוחן על ידי נכרי מושום מוקצה ולא משומן נולח, הוכחה המג'א (ס"ק ב, הובא במשנ"ב לעיל ס"י שכחה סי' ט) שטעם האוכרים פת שאפה נכרי לעצמו בשבת [ראה שווי' שם (ס"ד)] איןנו משומן מוקצת או נולח, אלא שמא יאמר היישראלי לנכרי לאפות עבורי.

[שענ"ב ס"ק ט]
ולצורך נראה ריש' לא גאל, ובלאו כי דעת הרשב"א בדורו'ין לפsek ברבי שקבען¹⁵.

(+) כמובואר במשנה (ביצה יד, ב) שנחלקו תנאים ורבי שמעון אמר מותר לשולח תבואה ביום טוב, שרבי שמעון טהור שאף על פי שרוב השימוש בתבואה הוא לדבר האסור ביום טוב טהור[שוחחן], מ"מ מותר לשולחה מהמת מעט שימוש ההינר' שבה.

(משנ"ב ס"ק ט)
דרכנו בגדיר¹⁶.

(+) ובוגר שבחנות העמור לחתוכה והפרה, כתוב החור"א (או"ח סי' מב ס"ק ט) שאיתו נשחט כליל, ולכן אסור לטלטל אף שאיתו מקפיד ליחדיו ווקא לשימוש זה. וראה ביהיל לעיל (ס"י רשת סי' ד"ה אבל).

(משנ"ב ס"ק יא)
ומשליחין תפילין¹⁷.

(+) ולענין טלטל תפילין בשבת, כתוב לעיל (ס"י שה ס"ק כד) שנחלקו אחריםים אם דין תפילין בכללי שלמאלתו להירח שמותר לטלטלו לכל צורך שהוא נזהביה התרומות הדשן (ס"י ט ראה לדעה זו מכך שימוש חפץין חפץין ביום טוב), או שדין כבלי שימושו או מוקומו. וראה מג'יא שם ס"ק יא, שדעת התוט' (שבת ס, א דיה לא) הוא שvak שטאילין דין כבלי שימושו רוך לצורך גוף או מוקומו. מכך שטאילין דין כבלי שימושו רוך לצורך גוף או מוקומו. מ"מ מותר לשולחם ביום טוב, שימוש שמחות יום טוב נחשב הדבר כמו צורך גופו.

(משנ"ב ס"ק יב)
מכל מקום בין שהוא נגהה ושם בפה שמשלם דורגות לחבורה¹⁸.

(+) כדי זה צורך שקפחת יומ-טוב¹⁹.
(+) ואם בבר הקלת לו מערב יום טוב את ההורון, כגון בקינן כהדר כתוב הуль תורה (לחרם אריך, ביצה י, ב) שאם החפץ איתך ראיו לשימוש בו ביום זגט לא במושיען לא ההורן לשולחו דרך רשות הרבים, כוין ששוב אין בו שמחה הרשה ביום טוב. ואף שכן חותן לשולחן דוחן לחייבו ביום טוב משומן בשכחה בכהר, מ"מ לענין נתינתם בלים במתנה בשעת להחן הדוחן, כתוב לעיל (ס"י שוד ס"ק לעיל) בשם המג'יא שאין נפק לעשות כן. וראה מה שכתבו ש לענין המטבח מתחת פומות לחחן הדוחן.

(+) וללא צורך שמחות יום טוב, אף אם הוא לא לצורך קיום מצחה, כתוב בביה"ל לקמן (ס"י תיקוח סי' א ד"ה וספר תורה) שאסור, בין שאין מחייב לא לצורך היום אלא לצורך חול (ובביה"ל שם (ד"ה קעט)) כתוב שכבודה אסר גם אם למותר לא יתרاضה הדוחן. ואף להביא יין ביום טוב לצורך יום טוב, כתוב לעיל (ס"י תקכ' ס"ק א) שאסור, ואף על פי שאן בו מלאכה אלא טרחה בעלה מא.

(משנ"ב ס"ק טו)
אין לשילך פכשיטן של זקה ביום טוב²⁰.

(+) ובטעם האיסור לרושלמי ברוב הפין משה (שבת פ"ו ה"א) שכון שאין הכל וראויים לבוש תבשיטים אל, הרי זו הוצאה שלא לצורך. והגריח קנייבסקי ביאר (ביאור היירושלמי ביצה פ"א הייב, בביואר שיטת ר' בון), שלחבעיטים אין שם כל' משומן שאינם ראיים ללבושים מחמת החשש שם תסרים כדי להראותם

